UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia Sacra Et Hvmana

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Appius Claudius. Capvt XL.

urn:nbn:de:hbz:466:1-68724

Visual Library

Nunc Latinæ eloquentiæ cunas videamus.

Latini Oratores Ciceronis fermè omnes penicillo expreſsi.

Cicero in Bruto. Eius tẽporibus floruiſſe eloquentiã vel illud indicat quod funebri laudatione fuerit decoratus, orationes aũt exornatiui generis, iam inter facũdia delicias numeratur author Halicar. l. 5. antiquit. Ro. vbi de Valerio habet καὶ περιελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα τὸν ἐπιτάφιον ἔλεξεν ἐπ' αὐτῷ λόγον. Extat eius oratio ex Halicar. li. 4. p. 143.

L. Iunius Brutus.

L. Iunius Brutus Latinorum Oratorum principium tenebit, ſi non principatum. Quis enim illi putet, aut celeritatem ingenij, aut vim dicendi defuiſſe, qui de matre ex oraculo Apollinis, tam acutè, arguteque cõiecerit? qui ſummam prudentiam ſimulatione ſtultitiæ texerit? qui potentiſſimum regem, clariſſimi regis filium expulerit? ciuitatemque perpetuo dominatu liberatam, magiſtratibus annuis, legibus, iudicijſque deuinxerit? qui collegæ ſuo imperium abrogauerit, vt è ciuitate regalis nominis memoriam tolleret, quod certè effici nõ potuiſſet, niſi eſſet oratione perſuaſum, Cicero in Bruto * p. 396.

Menenius Agrippa.

CAPVT XXXIX.

PRiſca quidem, & horrida, ſed ipſo horrore veneranda extitit Menenij Agrippæ facundia, qui paucos annos poſt reges exactos, cum plebs propè ripam Anienis ad tertium milliarium conſediſſet, cumque montem, qui ſacer appellatur, occupaſſet, dicendo ſanauit diſcordias. Extat eius oratio ſic à Tito Liuio expreſſa.

Oratio Menenij Agrippæ.

Liuius l. 2. ab vrbe cõdita.

TEmpore quo in homine, non vt nunc, omnia in vnum conſentiebant, ſed ſingulis membris ſuum cuique conſilium, ſuus ſermo fuerit, indignatas reliquas partes ſua cura, ſuo labore, ac miniſterio ventri omnia quæri; ventrem in medio quietum nihil aliud, quam datis voluptatibus frui: conſpiraſſe inde, ne manus ad os cibum ferrent, ne os acciperet datum, nec dentes conficerent. Hac ira dum ventrem domare vellent, ipſa vnà membra, totumque corpus ad extremam tabem veniſſe, inde apparuiſſe ventris quoque, non ſegne miniſterium eſſe: nec magis ali, quàm alere eum, reddentem in omnes corporis partes hunc, quo viuimus, vigemuſque; diuiſum pariter in venas maturum confecto cibo ſanguinem. Comparando hinc, quam inteſtina corporis ſeditio ſimilis eſſet iræ plebis, in Patres flexit hominum voluntates,

Appius Claudius.

CAPVT XL.

APpius Claudius C. F. App. N. Cæcus ille, ingenij tamen vt apparet lumine præſtitit, iuris æquè, ac eloquentiæ conſultus. Hic eſt, qui rerum geſtarum gloria circumfluens, cum de Pyrrhi pace ageretur, lectica in Senatum delatus turpes pacis conditiones grauiſſima oratione diſcuſſit, quæ extat apud Plutarchum his verbis.

ORATIO APPII CLAVDII ad Senatum.

Πρότερον μὲμ ἔφη τὴν περὶ τὰ ὄμματα τύχην ἀνιαρῶς ἔφερον ὦ Ῥωμαῖοι, νῦν δὲ ἄχθομαι πρὸς τῷ τυφλὸς εἶναι, μὴ καὶ κωφὸς ὤν; ἀλλ' ἀκούων αἰσχρὰ βουλεύματα καὶ δόγματα ὑμετέρα ἀνατρέποντα τῆς Ῥώμης τὸ κλέος. ποῦ γὰρ ὑμῶν ὁ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους θρυλλούμενος ἀεὶ λόγος, ὡς εἰ παρῆν ἐκεῖνος εἰς Ἰταλίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ συνηνέχθη νέοις ἡμῖν καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἀκμάζουσιν, οὐκ ἂν ὑμνεῖτο νῦν ἀνίκητος, ἀλλ' ἢ φυγὼν ἂν ἢ που πεσὼν ἐνταῦθα τὴν Ῥώμην ἐνδοξοτέραν ἀπέλιπε. Ταῦτα μέν[illegible]ι κενὴν ἀλαζονείαν καὶ κόμπον ἀποδείκνυτε· Χάονας καὶ Μολοσσοὺς τὴν ἀεὶ Μακεδόνων λείαν δεδιότες, καὶ τρέμοντες Πύῤῥον ὃς τοῦ Ἀλεξάνδρου δορυφόρων ἕνα γοῦν ἀεὶ περιέπων καὶ θεραπεύων διατετέλεκε, καὶ νῦν οὐ βοηθῶν τοῖς ἐνταῦθα μᾶλλον Ἕλλησιν, ἢ φεύγων τοὺς ἐκεῖ πολεμίους πλανᾶται περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπαγγελλόμενος ἡμῖν τὴν ἡγεμονίαν ἀπὸ ταύτης τῆς δυνάμεως, ἣ μέρος μικρὸν αὐτῷ Μακεδονίας οὐκ ἤρκεσε διαφυλάξαι. μὴ τοῦτον οὖν ἀπαλλάξειν νομίζετε ποιησάμενοι φίλον ἀλλὰ ἐκείνους ἐπάξεσθαι, καταφρονήσαντας ὑμῶν, ὡς πᾶσιν εὐκατεργάστων, εἰ Πύῤῥος ἄπεισι μὴ δοὺς δίκην ὧν ὕβρισεν ἀλλὰ καὶ προσλαβὼν μισθὸν τοῦ ἐπεγγελάσαι Ῥωμαίοις Ταραντίνους καὶ Σαμνίτας. Quæ Latinè ſic reddo.